

der betalte mindstesatsen, men havde alvorlige indvendinger imod den af finanskomiteen vedtagne, foran omtalte 1968-skala.

Fra russisk side blev der givet udtryk for lignende flertalssynspunkter. Den russiske regeringsrepræsentant anførte endvidere, at efter hans opfattelse burde ændringerne i ILO-skalaen sigte mod størst mulig reduktion i de satser, der skulle anvendes for udviklingslandene og overfor lande med ikke-konvertibel valuta, der betaler mere til ILO end til FN. Denne nedsættelse skulle foregå over flere år og være sammenknyttet med en forhøjelse af kontingentet for alle de lande, som idag betaler mindre i ILO end i FN.

Ved den endelige afstemning i plenum blev budgettet for 1968 med den foran omtalte kontingentskala vedtaget med 297 stemmer mod 34, mens 13 undlod at stemme. De 34, som stemte imod, var alle 4 delegerede fra østlandene bortset fra Rumænien. Desuden stemte regeringsrepræsentanterne fra Kina, Den tyske Forbundsrepublik og USA imod. De regeringsdelegerede, der undlod at stemme, var fra Østrig, Frankrig og Guinea.

De som stemte imod var alle lande, som vil få deres kontingent øget enten i år eller på grundlag af følgende års tilpasning af kontingentskalaen til FN-skalaen.

Det vedtagne budgetforslag omfattede udgiftsposter på i alt 24.836.091 dollars (1967: 22,5 mill. dollars). Danmarks andel i budgetudgiften er for 1968 173.852 dollars beregnet på grundlag af procentsatsen 0,70.

3. Gennemførelse af konventioner og henstillinger.

Som det sker hvert år, blev der af konferencen nedsat en komité til at gennemgå de indberetninger, der var indsendt af regeringerne angående de skridt, der var foretaget for at gennemføre de af arbejdskonferencen vedtagne konventioner og henstillinger. Grundlaget for komiteens arbejde er de rapporter, der udarbejdes af en speciel ekspertkomité, bestående af ledende folkeretsjurister, på grundlag af gennemgang af de enkelte landes besvarelser.

Det var i år 40 år siden denne procedureform først var taget i anvendelse.

Det blev såvel i konferencekomiteen som

under de senere drøftelser i konferencens plenum stærkt fremhævet, hvor effektivt den nævnte procedureform havde været i stand til at tilpasse sig de skiftende vilkår fra 1927 og indtil 1967. Der undersøges således nu 17 gange så mange indberetninger som i 1927. Netop denne stigende arbejdsbyrde, der skyldes det voksende medlemstal og det stigende antal ratificerede vedtagelser, gav anledning til, at der i konferencekomiteens generaldebat blev drøftet forskellige forhold vedrørende proceduren. Der var således fra enkelte sider ønske om, at principperne for ekspertkomiteens behandling af det indkomne materiale blev fastlagt i en eller anden form for bindende forretningsorden. Det var ikke herved meningen at så tvivl med hensyn til eksperternes kompetence og objektivitet, hvorom alle var enige, men man fandt det betydningsfuldt dels for de rapporterende lande, dels for medlemmerne af konferencekomiteen, at principperne for ekspertkomiteens virksomhed og for dens procedure var kendt. Fra andre — og de fleste sider — blev det hævdet, at det væsentlige i sagen var eksperternes kompetence og objektivitet, og at disse to hovedfaktorer ikke kunne forbedres ved fastlæggelse af en procedure. På den anden side havde den omstændighed, at procedureregler ikke forelå, muliggjort en smidig praksis, der hidtil havde virket tilfredsstillende. Ekspertterne havde ikke selv peget på, at det var ønskeligt at få en forretningsorden fastlagt, og havde — således som det også var tilfældet i rapporterne i år — nøje redegjort for sine principper og metoder, der derfor ikke burde være ukendte. Faste procedureregler kunne dernæst i givet fald føre til langvarige diskussioner og vanskeligheder af formel karakter.

Fra alle sider i komiteen var der enighed om, at den af ekspertkomiteen anviste fremgangsmåde, hvorefter der skulle være mulighed for at sende en eller flere repræsentanter til et medlemsland, hvor særlige vanskeligheder forelå, var et egnet middel til løsning af opgaverne med kontrol af medlemslandenes gennemførelse af de vedtagne instrumenter.

Komiteen drøftede endvidere i sin almindelige debat de nye muligheder for at skabe et internationalt værn for menneskerettighederne, som de i december 1966 i FN ved-